

JÖVENDŐ.

Néha — ködös álmatlan éjszakákon —
 Reám terül sok néma, furcsa bánat,
 Mint holt szemekre a halotti kendő.

Hiába akarom levonni szememről.
 Halott kezem tehetetlenre fáradt.
 És minden olyan rémes és ijesztő.

A csend . . . a hallgatás . . . a sóhajok . . .
 Torz mosolyok és sikoltó jajok
 És a szemem, a sokszor könnyező.

A hold kint fehérén, sápadtan nevet
 S a reggel lilázó ködén rám mered
 Titokszemével a messzi jövőndő.

Rolla Margit.

TITKOS ŐSZ.

Az ősz: a rozsdadarcú csósz,
 Az erdő fái közt időz

S a méla fenyvesek során
 A völgybe bámul tétován.

Sötét szemét a köd lepi:
 . . . Egy régi bánat fáj neki.

Talán a nyár, az eltűnő?
 Egy röpke dal, — egy messzi nő?

Vagy — mint a sápadt holdkorong —
 Egy elmerült hazán borong?

. . . Lehet, testvérít várja itt:
 Az éjszakáknak árnyait

S bús titkait — ha útra kél —
 Havával besöpri a tél . . .

Forbáth Sándor.